

ръ-тъ си забѣлѣжж. Расказва ся, че еднѣжъ когато двама-та ся събрали, и когато вѣра-та на Лутера ся помрачила за минутж, пріятель-тъ му като погледнѣлъ нагорѣ извыкалъ, като отчаянѣ да го насърдчи съ думы-тѣ си, — “И Господь Богъ ся е слысалъ какво да прави съ тебе ! Той казва, ‘Какво да сторѣж съ този человекъ ? Надарилъ съмь го съ толкозь много и толкозь рѣдкы дарбы, и пакъ не вѣрва въ Мене !’ ” И една отъ най-пріятны-тѣ черты на искренно-то и тѣсно пріятелство между Лутера и Бугенхагена е была дѣто то никогашь и ни най-малко не охладнѣло. Не было вынжгы лесна работа да ся живѣе съ Лутера ; и Меланктонѣ, колкото дѣлбоко и да го обычалъ, чувствовалъ твърдѣ много тѣзи мѣчнотіѣ. Но помежду “Д-ръ Помера” и Д-ръ Мартина не ся забѣлѣжвало никога никакво несъгласіе. Тѣ ся съгласявали напълно въ богословскы-тѣ си мнѣнія ; и по характеръ и по вкусъ тѣ си приличали много ; и нека не ся забравя, че, додѣто Лутеръ е былъ често буенѣ и дѣрскѣ, една отъ Бугенхагеновы-тѣ черты е была че той умѣялъ да ся влада споредъ обстоятелства-та. Той не былъ толкозь раздражителенѣ щото да ся обижда отъ прѣпрѣны думы, и былъ твърдѣ разу-